

den, man er: fordi der er en syg bror. Ellers var man aldrig blevet til.

At det også belaster barnets forhold til forældrene, er jeg ikke i tvivl om, og det er også grundigt beskrevet, jeg tror, det er i Politiken i dag. Selvfølgelig gør det det, fordi det igen har fået den anden grund til at være der, end bare det at det er blevet født, som vi andre er blevet det.

Er der noget galt i alt det her? Ja, det – og nu er jeg lige ved i ramme alvor at påkalde mig de himmelske magter – ja, det ved Gud der er. Vi er stadig væk en del i Folketinget, der husker den grundlæggende menneskeret, at intet menneske kan gøres til middel for andre, at det er et formål i sig selv. Det står ikke direkte i menneskerettighedskonventionerne, vel fordi ingen tidligere i vores kultur kunne drømme om, at det var nødvendigt at skrive det.

Kl. 11.15

Formanden:

Jeg vil blot lige henstille, at vi dæmper støjniveauet i salen. Det er generende for taleren, men det er også generende for dem, som sidder og følger med udeomkring i hjemmene ved fjernsynsskærmen. Det har vi fået mange tilkendegivelser om, så derfor vil jeg henstille, at vi dæmper støjniveauet under debatten.

Tove Videbæk (KD):

Jeg vil gerne endnu en gang læse, hvad der står i bemærkningerne til lovforslaget. Der står, at det er vigtigt, at der snarest muligt iværksættes behandling med ægsortering for at bidrage til barnets overlevelse – og så kender vi jo alle sammen det barn, går man ud fra – og dette kan ske, såfremt nærværende lovforslag vedtages.

Jeg synes, når det beskrives på den her måde – og der går meget ind i det, også i andre dele af bemærkningerne – at det lidt er en mirakelkur, man opskriver, som om vi, hvis bare vi vedtager det her lovforslag i dag, bidrager til det her lille barns overlevelse, og sådan er det jo simpelt hen ikke. Denne her behandling er lykkedes én eneste gang i hele verden – i hele verden. I alle de hundreder af forsøg, der er blevet foretaget, er det lykkedes én eneste gang, og så giver man sådan en familie sådan et håb, som vi sidder herinde og skal forvalte.

Meget få har bekymret sig om de belastninger, som vi pålægger det nye donorbarn.

Vi spurgte ministeren, om han ville undersøge hos psykologerne, hos andre, hvilke belastninger man pålægger. Ministeren svarede, at i

de særlig ulykkelige tilfælde, hvor en bror eller søster i familien dør, vil følelsesmæssige problemer selvsagt altid præge hele familien og dennes hverdag, og dette adskiller sig jo ikke fra andre situationer, hvor forhold i familien kan forårsage betydelig sorg – som om det her bare er ligesom alle andre situationer, men det er det jo ikke. Det er en situation, som vi er med til at påføre en familie. Det er faktisk os, der er med til at sætte dem i den situation, hvor de bliver påført en stor sorg; derfor har vi ansvar.

Chefpsykologen på Rigshospitalet siger også til Politiken i dag, at de, som siger, at det er en gave for et barn at blive født for at redde en brors eller søsters liv – det har vi hørt i diskussionen her i Tinget – viser en mangel på indsigt i processen med at få sin egen plads i verden. Hvad nu, hvis det nye barn ikke ønsker at være en helt? Det er en belastning for et barn, at det bliver født for at opfylde behov for andre, siger chefpsykolog Svend Aage Madsen fra Rigshospitalet.

Derudover siger han, at i værste fald skal det lille barn bære, at det er kommet til verden med ét eneste formål, som ikke nyttede noget, hvis den ældre søskende dør, men også hvis behandlingen lykkes, skal det lille barn bære den belastning, at det allerede har en rolle for forældrene, og at det ikke bliver mødt på sine egne betingelser, siger chefpsykologen.

Hele forudsætningen for det her lovkompleks var jo, at der ikke måtte tilføjes det raske barn noget, der var velfærdstruende, i alvorlig grad smertefuldt eller på anden måde krænkende, og der mener jeg, at vi med det her svar fra ministeren har fået bekræftet, at vi tilføjer det her barn en stor belastning og en uhyggelig smerte.

Fru Margrete Auken var også inde på spørgsmålet om det her med eventuelt med at sætte fødslen i gang før tiden. Det har vi også stillet ministeren spørgsmål om. Og der siger ministeren jo, at den faglige stillingtagen til igangsætning af en fødsel eller en sen abort, når kvinden nærmer sig termin, vil være underlagt lægelovens ansvarsregler, og hensynet til en tredjepart, altså til det syge barn, ligger uden for det fagligt relevante skøn. Hvor er det dog nemt at komme om ved på den måde – der kommer man helt uden om problemstillingen, man behøver slet ikke at tænke på det syge barn.

Jamen det her drejer sig jo om, at vi skal tænke på det syge barn, men i svaret skal vi overhovedet ikke tage hensyn til det syge barn. Det er jo meget let, hvis man sidder ved et skrivebord